

А въ това врѣме Баба Марта се подигнала отъ мѣстото си и подъ нея се показала нестопената прѣспа.

— Ами това? — рекла Баба Марта, като показала снѣга.

Южнякътъ се сѣтилъ каква е работата и проклелъ Баба Марта да ѝ е вѣчно студено.

А слѣдъ това навелъ глава, и Сѣвернякътъ му извадилъ едното око.

Сега южниятъ вѣтръ е съ едно око и затова плаче, когато духа.

БАБА МАРТА.

Иде Марта — баба стара,
И капризна за невяра:
Днеска съ фустанела бѣла —
Нашанска шопкиня цѣла —
Чинно, мирно за пазаря
Цѣлъ товаръ кюмюрецъ кара.
Утрѣ съ дрипи се увила,
Мръсни дрипи и чергила,
Като сжща просякиня —
Дѣ помине — калъ и тиня,
Сълзи рони, жално плаче
Като дрипаво сираче.
Но слѣдъ малко — вижъ съ кокиче
Бързо, бързо се накичи,
Почне кръшно да се смѣе
Отъ лице ѝ слънце грѣе —
Вижъ — така ѝ най-прилича,
И таквазъ я всѣкъ обича!

С. Д.

